Ч. 48 Середа 2 (14) Марта 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Промова пос. Барвіньского,

(виголошена дня 26 лютого с. р. на засіданю Палати послів для умотивованя наглячого внесеня в справі запомог для потерпівших від повений і неурожаїв.)

Висока Палато! Я зголосив ся до голосу, щоби коротенько умотивувати моє нагляче внесене.

Наш рідний край, Галичину, навіщають від многих літ елементарні нещастя, котрі не лиш спиняють розвій краю під взглядом економічним, але також і приводять населене, особливо сільске, до економічної руїни. Отже єсть то не лиш вимогою людскости зарадити сему невідрадному станови, але також лежить то як в інтересї краю так і держави розслідити основні причини того лиха та усунути їх, бо через періодично повтаряючі ся нещастя елементарні єсть загрожене істнованє міліонів горожан, а їх сила податкова тим ослабляє ся, що не може й не сьміє бути рівнодушним для держави.

Минувший рік був для Галичини під тим взглядом дійстним нещасливим роком в цілім значіню того слова. Внаслідок довготреваючих злив в червню, липню і серпню 1893 р. були прибули особливо гірскі ріки та бистриці, а край навістила два рази страшна повінь: насамперед з початком червня, а відтак на більші розміри з початком серпня 1893. Повени ті спустошили цілі простори краю в 37 повітах, розвалили або ушкодили 3587 будинків, і залили або занесли та засипали рінию і піском 41.286 морґів ріллї та зробили її неурожайною; на 276.521 морґах знищила повінь засіви та сїножата і позривала мости та будівлї водні і позносила дороги. Загальна шкода того спустошеня, якого наробила повінь, доходить до 9,850.927 зр. З точних розслїдів галицкого Видїлу краєвого показує ся, що внаслідок нещасть елементарних потратило своє майно 72.020 родин в 1684 громадах.

Але не лиш тих переважно в гірских сторонах положених 37 повітів виказують велйчезну шкоду. Після урядових справоздань, настав в дальших десяти повітах, особливо же в північно-всхідних сторонах краю (як Сокаль, Броди, Камінка Струмилова, Рава, Жовків, Золочів і др.) великий недостаток паші для худоби, а то в наслідок довго-треваючих злив. З тої самої причини понищило ся в більшій части збіже у поли на цїлих просторах нашого краю.

Щоби усунути бодай найгірші наслідки сих повений і нещасть елементарних, призволено після цїсарского розпорядженя з дня 23. серпня 1893 р. 150.000 зр. зі скарбу державного на безворотну запомогу для потерпівших, а на основі закона з 27. грудня 1893 із загальної суми 800.000 зр. для Галичини 200.000 зр., отже разом 350.000 зр. для полекші нужді в нашій вітчині; з краєвих фондів дано також на ту саму цїль 266.313 зр.

Коли однакож зважить ся, що елементарне нещастє навістило взагалї 47 повітів, що загальна шкода доходить майже до десяти міліонів, дальше, що господарі в наслідок нужди в 1893 р. майже не обсїяли ся під зиму, а з надходячою весною суть виставлені на голод, то показує ся конечна потреба признати на основі обширних розслїдів галицкого Видїлу краєвого бодай 300.000 зр. з фондів державних для потерпівших в Галичині, яко безворотну запомогу, щоби подати яку поміч против злих наслїдків.

Промине взагалї богато часу, заким дїткнена сими нещастями елементарними людність в Галичині зможе якось піднести ся і длятого мушу з признанем зазначити, що міністерство фінансів приказало властям податковим підождати з стяганем податків від потерпівших податників аж до кінця вересня сего року.

Принести жертву для полекшеня нужди в Галичині обовязана держава тим більше, що по части она завинила тим, що відкладала систематичну реґуляцию рік в нашій вітчині. Був би отже найвисший час, щоби держава для недопущеня таких шкід елементарних в будучности, котрі наш край доводять формально до руїни, взяла ся преці раз на добре до реґуляциї гірских рік і бистриць, тим більше, що й галицкий Сойм заявив готовість постарати ся о потрібні до того гроші з фондів державних. Вимагає того не лиш добро населеня в Галичині, але також і інтерес державний, щоби ц. к. правительство довело раз сю справу до конституцийного трактованя. Поручаю отже поставлене тут внесенє прихильній увазї високої Палати і високого Правительства, та прошу о ласкаву підпору. *(Грімкі оплески).*

Рада державна.

На вчерашнім засїданю Палати послів присьвятив віцепрезидент Катрайн теплу згадку

Добрий Абдаллах і злий Гасан.

(Турецка байка. — Кольомана Міксата.)

До сего оповіданя мушу взяти конче турецкі імена, бо неодин з наших людий не послухав би его, хоч би то була лиш байка. Гасан був щось такого, як ніби волоцюга, котрий — нехай Аллах простить ему — шукав по кишенях своїх ближних за грішми, котрих сам не мав, і займав ся дуже пильно сим дїлом особливо в сьвято байраму в мошеях. Взагалї люди о нїм і доброго слова не сказали.

Розповідали, що він лїтом перебуває по лїсах та уміє дуже зручно рабувати купців, що переїзджають туди на верблюдах. Але що він при кождій такій нагоді носив маску на лици, то годі було его як зловити. То лиш була річ певна, що він не мав у людий доброї слави, але не можна було ему нїчого доказати, бо лиш Аллах вглядає в серце людске та пізнає ся на нирках.

Та не такий був чемний Абдаллах; то був зовсім инший чоловік: отвертий і честний характер, котрого доброта була необмежена, а імя его так було чисте, як та лїлія, що лише що розцвилась, анї ось тілько не було оно сплямлене. При тім знали его всї яко чоловіка ввічливого, побожного і щедрого. Шеріф з Мекки сказав о нім одного разу прилюдно ось як: „Абдаллах, то такий музулманин, якого нема другого на сьвітї, бо в его души перебуває сам Аллах“.

Абдаллах мав коня, що був славний на весь сьвіт. Тому копеви було на імя „Рім“. Він его сам виплекав, підгодував, вичвив і так его любив, як лиш може чоловік любити щось такого, що ему дуже дороге на сьвітї. У того коня були такі тоненькі ноги як у ґазелї, а голова така красна, що аж любо, груди мав широкі а ходив пишно. Він був такий чорний, як крук, лиш денеде мав білу плямку. Люди з цїлого сьвіта подивляли то звіря, бо треба вам ще й то знати, що як далеко і широко, то не було другого такого коня, що би так добре ходив під верхом, як він.

— Такого коня не має навіть сам падишах! — говорили люди публично. Але пустий Гасан думав собі:

— Я мушу дістати того коня в свої руки.

Ще того самого вечера зайшов він до чемного Абдаллаха, та завів з ним таку розмову:

— Чи знаєш ти, чого я до тебе тепер прийшов?

— Аллах тебе напитав до мене. Сїдай собі.

— Я би купив собі у тебе твого коня.

— Я его не маю на продаж — відповів Абдаллах, а Гасан на то ніби дуже засумував ся, спустив свою пелехату голову в долину, та ще й заплакав, що аж сльози покотили ся ему па его бороду.

— Бідна-ж моя головонька, то я вже пропав! — відозвав ся він голосом повним розпуки.

Абдаллахови аж жаль зробило ся Гасана, що він так засумував ся, та казав принести сорбету, а відтак питає его щиро:

— На що-ж тобі коня?

— Мій свояк в Дамаску умирає та переказував до мене, щоби я до него приїхав, а то, бачиш, розходить ся о велику спадщину; коли не приїду на час, то все пропаде. Менї би треба дуже доброго коня, щоби я борзо заїхав до вмираючого, а у мене нема анї коня, анї гроший, щоби собі якого купити. От у сїм моїм клопотї згадав я собі на тебе, бо ти сама доброта, другого такого нема на сьвітї. Я гадав, що ти змилуєш ся надімною, тим більше, що я маю двох лепских синів, котрим припала би ся спадщина. Продай менї твого „Ріма“ на віру, а коли я верну, то заплачу тобі, кілько сам схочеш.

— Аби же-сь знав, що ти на менї не завів ся, то маєш тут мішочок гроший та купи собі коня та вибирай ся в дорогу, а Аллах нехай тебе провадить! Я рад з того, що ти маєш так лепских синів, і мене би то дуже тїшило, коли-б я з ними познакомив ся.

— Чому нї? познакомиш ся з ними, честний Абдаллаху.

помершому предсїдателеви Кола польского. — Мінїстер справедливости подав до відомости Палати, що суд повітовий в Пільзнї (в Чехах) застановив слїдство против пос. Дика. Опісля промавляли ґенеральні бесїдники Зіґмунд (против) і Пінїньский за проєктом закона против продажи на рати. Палата ухвалила відтак приступити до специяльної дискусиї. Пос. Врабец і Зіґмунд промавляли за допущенєм машин до шитя і моторів до продажи на рати. — При специяльній дебатї при §. 1. заявили ся лїберали против стилїзациї того параґрафу, а звістний антисеміт Шнайдер був за стилїзациєю і виступив дуже остро против жидів; особливо же против жидів галицких. — Пос. Бльох перебив єму і крикнув: Не позволю тут виговорювати на галицких жидів; виговорюйте на антисемітів. — Пос. Найбер доказував, що новий закон змусить богато промисловців до перенесеня своїх заведень на Угорщину. По сім ухвалено §§. 1 до 6 дотичного проєкту.

Пос. Пернерсторфер інтерпелював правительство, чи схоче оно вплинути на віденьский маґістрат, щоби той підвисшив платню пожарникам, бо в противнім случаю готові всї пожарники у Відни застрайкувати. — На однім з попередних засїдань заявив мін. Бакеґем, що правительство має право заказувати основуванє товариств, на котрих ведуть ся наради по чески, позаяк полїция не має урядників, що розумїли би по чески. Отже пос. Вашатий домагав ся отвореня дискусиї над сею справою, але Палата відкинула єго внесенє. — Президент мінїстрів, кн. Віндішґрец відповідав на інтерпеляцию пос. Бянкінього в справі мобілїзациї против Сербії і заявив, що ся вість єсть зовсїм безосновна.

Перегляд полїтичний.

В клюбі лївицї заявив п. мін. Пленер, що рада мінїстрів ухвалила однодушно аж тогди предложити проєкт реформи виборчої повній Палатї, коли клюби погодять ся що-до засад тої реформи. Пїсля Montags-Revue відрочив клюб Гогенварта наради над реформою виборчою аж до цьвітня. — Вибір предсїдателя Кола польского відрочено аж на по сьвятах.

Руский клюб радив дня 9 с. м. над справою заснованя руских кляс паралельних при маючій заснувати ся низшій ґімназиї нїмецкій в Чернівцях і розбирав справу, чи не порадно було би пристати на внесенє пос. Лупула, щоби заснувати окрему руску ґімназию в Кіцмани або у Вижници.

З причини, що в однїй ґімназиї в Празї хтось допустив ся оскорби Є. Вел. Цісаря, злюстрував віцепрезидент краєвої Ради шкільної Цубуш всї ческі школи середні в Празї і розпорядив, щоби кляси аж тогди отвирано, коли прийдуть учителї.

„Моск. Ведомостї" доносять, що в селї Боґородское московского повіта викрито в домі якогось Широкова тайну друкарню, в котрій друковано письма розкольників (званих у нас Пилипонами). Друкарня та належала до якогось Овчїннікова. Сконфіскувано около 10.000 аркушів вже видрукованих і кілька сот книжок. Ходить чутка, що крім розкольницких книжок і письм друковано там також і революцийні письма российскі.

Вчера відкрито престольною бесїдою парлямент анґлїйский. Королева зазначує в своїй бесїдї добрі відносини Анґлїї до всїх держав европейских і каже, що переговори з Росиєю в справі управильненя границї в середній Азиї на вижинах Паміру вже успішно ведуть ся а так само єсть надія, що буде мирно залагоджений конфлїкт з Франциєю в Африцї. Дальше згадує бесїда про потребу більших видатків на скріпленє маринарки та зазначує мирний стан в Ірляндиї і заповідає предложенє в справі запомоги для прогнаних з Ірляндиї чиншівників.

Новинки.

Львів дня 13 марта.

— **Іменованя і перечесеня.** Інжінер маринарки Тадей Фідлер іменований надзв. проф. механїки і науки о машинах на львівскій полїтехнїцї; — Рудольф Грацка старшим радником рахунковим, Меч. Комарницкий радником рах., оба при Намістництві; — Юлїй Фелїкс Донигевич судиєю в Кіцмани. Інжінери почти: Вінк. Сїраковский перенесений зі Львова до Кракова, Лев Гарасевич з Кракова до Стрия, Франц Патлевич зі Львова до Нового Санча — всї на управителїв секций телеґрафічних.

— **Конкурси.** Окружна рада шкільна в Станїславові оголошує конкурс на кількадесят посад учительских з речинцем до кінця марта. — Виділ пов. в Товмачи розписує конкурс на 21 акушерок окружних з річною платнею по 50 зр. Поданя треба вносити до кінця марта с. р. — Виділ пов. в Дрогобичи на посади: інжінера пов. з річною платнею 1000 зр. і додатком 360 зр. на обїздки і на посаду секретаря Ради пов. з платнею 1000 зр. Поданя треба вносити о першу посаду до 31 марта, о другу до 30 цьвітня с. р.

— **На будову руского театру** прислали пп.: проф. Ів. Вахнянин зі Стрия 16 зр. 8 кр., а то від себе за продані купони 12 зр., з пушки в „Народній Торговли" 3 зр. 8 кр. і від о. Івасика з Семигинова 1 зр.; — о. Іл. Курпяк з Карлова 3 зр., зложених на вечерку в тамошній читальни; — п. Володим. Терлецкий окінчений богослов в Стрию 14 зр. 26 кр., зібраних в домї о. Бородайкевича в Тростяници малім на весїлю того-ж дочки з богословом Стисловским дня 1 марта; — п. Іґн. Дзерович ад'юнкт судовий з Рогатина 83 корон 20 сотиків, зібраних при нагодї вінчаня п. Еман. Січиньского, окінченого богослова з панною Ольгою Лойванюківною дочкою пароха в Винятинцях дня 20 лютого с. р., а именно зложили на ту цїль пп.: молоді Емануїл і Ольга Січиньскі 20 к., о. Плят. Січиньский 2 к., п-на Леонїя Січиньска 2 к., о. Іл. Січиньский 2 к., о. Тишиньский 2 к., п-на Стася Тишиньска 2 к., о. Іс. Гапкевич 2 к., о. Залуцкий 1 к., о. Герасимович 2 к., о. А. Лоевский 1 к., п. Вас. Залуцкий 1 к., о. Ілевич 2 к., п-нї Володимира Ілевич 1 к., Н. 40 сот., п. Дорожиньский 2 к., Л. В. 1 к., п-нї Аделя Партицка 1 к., п-на Ґв. Партицка 1 к., п. Гнат і Евґенїя Дзеровичі 10 к., п. Люд. Халупницкий 4 к., п-нї Евелина Халупницка 2 к., п-на Катерина Січиньска 2 к., п-нї Йосифа Січиньска 1 к., п-нї Катерина Темницка 2 к., п-на Маня Темницка 1 к., п. Мик. Заячківский 4 к., п-на Клявдія Коржиньска 2 к., п-нї Савина Ганкевич 2 к., Мария Лоевска 1 к., Герасимовичева 1 к., п-на Ольга Соневицка 1 к., п. Анат. Грушкевич 1 к., п. Іван Балицкий 40 сот., п. Чубатий 1 к., п. Дзядзьо 2 к., Н. Н. 40 сот.

— **Зміна властителїв.** Маєтність Кінців, Товарня і часть Конева, в повітї старомісків, між Хировом а Самбором положені, перейшли на власність п. Мечислави з Топольницких Кубакової і п. Стан. з Топольницких Левицкої в дорозї публичної лїцитациї.

— **Житє в читальнях.** Читальня в Карлові обходила дня 4 с. м. память Шевченка. В комнатї читальнї, прибранїй килимами і вінками зібрало ся до 200 осіб, так що глітно було. Управитель школи п. Данцевич мав відчит про Шевченка а п. В. Волищук про долю народа. Сьпівав селяньский хор карловецкий, а ч. господарі Сан-

---

Гасан забрав гроші, але не тратив надії, що дістане ще й коня в свої руки. Став отже придумувати до того всїлякі пляни. Одного дня прийшов якийсь побожний путник до Абдаллаха і просив єго, щоби він позволив єму спочити в єго хатї. Він казав, що іде з Мекки та несе з собою всїлякі святощі у своїй торбі; межи иншими має також зуб першого каліфа Магомеда.

Путник почав жалувати ся, що він дуже змучений з дороги, що єму не стає вже сил іти дальше та що не має иншої ради, як лиш позбути ся своєї найцїннїйшої святощі, того каліфового зуба, і тим способом помогти собі в бідї.

— А кілько хочеш за той зуб? — спитав Абдаллах.

— Дай менї свого коня за него.

Абдаллах надумав ся хвильку, а відтак сказав:

— Та я виджу, що ти вже не можеш іти дальше. Кажу осїдлати тобі коня, щоби-сь міг щасливо заїхати домів.

Зуб лишив ся у Абдаллаха, путник сїв на Ріма та поїхав простісенько до Гасана. Той чекав вже перед хатою і розкричав ся, як скажений, коли побачив путника:

— Та-ж то не єсть Абдаллахів кінь, ти дураку! Та-ж то не „Рім", той старий мантїй перехитрив тебе.

Путник — а то не був хто инший, лиш найстарший Гасанів син, що перебрав ся був за путника з Мекки — вернув зараз до Абдаллаха і став з ним сварити ся:

— Ти мене обманув, дав менї за „Ріма" якогось иншого коня.

— Таки так, — відповів Абдаллах. Він так само не „Рім", як і той зуб не єсть Магомедів.

В кілька місяцїв опісля вибрав ся був Абдаллах на ярмарок купувати бальки та лати, бо хотїв ставити дім для убогих в своїм селї. Коли він їхав через якийсь міст, почув, що там хтось стогне і плаче. Він злїз з коня та питає:

— Хто то там так страшенно стогне?

— Нещасливий, що упав з моста та зломив собі ногу — відповів хтось з долини. Змилуй ся, чоловіче, та подай менї поміч, не дай тут марно загибати!

Добрий Абдаллах не чекав, щоби єму два рази говорити, лиш побіг чим скорше туди, звідки виходив голос. Тут побачив він над самим берегом ріки молодого хорошого чоловіка, що лежав і не міг рушити ся.

— Дуже тебе болить? — спитав він.

— Ой дуже! Менї видить ся, ще не доживу вже до вечера!

— Ходи, опри ся на мене. Возьму тебе перед себе на коня.

— Та коли бо я не можу рушити ся з місця.

Старий не мав иншої ради, лиш взяв молодого чоловіка на руки та заніс до найблизшої хати і обвязав єму ногу та сидів коло него кілька годин. А що тимчасом настала вже була ніч, лишив ся він коло него, а свого красного коня привязав до оливного дерева, що росло саме перед хатою і мало вже спілі овочі.

Недужий молодець, котрий казав, що єму на імя Селим, стогнав, що аж серце краялось та шептав молитви з Корана, а Абдаллах покивував до того побожно головою. То киванє тревало доти, аж єму очи замкнули ся а Маймуна, благодійна богиня спу, запросила єго до него в гостї.

Недужому того лиш було потреба. Він схопив ся і вибіг з хати, але коли двері замикаючись скрипнули, пробудив ся Абдаллах і заспаний спитав:

— Може тобі, синоньку, води подати? Чом же ти менї того не сказав?

Але нїхто не відзивав ся. Абдаллах хотїв взяти недужого за чоло, але здивував ся немало, коли побачив, що недужий десь щез. Хиба то може лихий попутав? Та-ж хлопчище не може й рушити ся!

— Селиме! Де ти, Селиме? — кликав він і тряс сїнником, але нїхто не відзивав ся.

Абдаллах схопив ся і вибіг на двір. Селим сидів вже на „Рімі", держав рукою за поводи та імив ся коня добре ногами.

— Де ти, Селиме? — кликнув він ще раз.

— Ось тут, на кони! — відповів якийсь голос з насьмішком. Ти старий а дурний, я тебе перехитрив. Гони коню!

Кінь почув, що їздець єго підганяє і рушив гордо з місця.

— Я Гасанів наймолодший син! — відозвав ся коновод здалека. Старий Абдаллах аж не знав, що собі робити і біг за ним та кричав:

— Зажди! Лиш одно слово тобі скажу!

дуля і Харик деклямували та оповідали сьміховинки. На руский театр зложили 3 зр.

— Землетрясенє. З київскої ґубернії доносять, що дня 2 марта замічено в селах Зарудинці і Липівці землетрясенє. В Зарудинцях лучило ся землетрясенє о годині 8-ій 33 мін. з рана і тревало 3 секунди. В Липівци наступило то саме явище о годині 8-ій мін. 35 і тревало около 10 секунд. Трясенє землї зробило на многих особах вражінє їзди в ваґонї.

— Кіт задушив дитину. В Берлинцях 8 с. м. лучила ся незвичайна пригода. Селянка Катерина Калинчак вийшла з хати, лишивши сплячу дитину в колисцї. Коли по якімсь часї вернула, дитина вже не жила. Показало ся, що кіт поклав ся спати на лице дитини і задушив еї.

— Штучний летарґ. Варшавский маґік Рибка вніс до властий поданє, щоби єму вільно було зробити штуку таку, яку роблять індийскі факіри. Той Рибка має масть, котрою скаже собі заткати всї отвори в голові і так буде спати три днї. Тїло замкнене в скрини мають занести на означене місце, та закопати его в землю, запечатати „гріб“ і пильнувати безнастанку. Аж при кінци третої доби мають отворити гріб, увільнити его з полотна, в котрім він буде завинений, і він потім верне на ново до житя. Оберполїцмайстер, до котрого Рибка ходив з просьбою, сказав, що як лїкарі не будуть тому противити ся, то він позволить Рибцї на таку штуку.

Господарство промисл і торговля

Товари корінні.

(Дальше).

Б) Чай чорний, вивозить ся головно з хіньскої провінциї Фокієн, округа Кієннінґфу, де суть славні своїм чаївником горби Ву-і. Від сих горбів пішла француска назва чорного чаю, The bon, а від сего знов латиньска назва Thea bohea. Чорний чай єсть чорно-брунатний, або чорнаво-зелений, а листки скручені повздож; він появляєсь в торговли в слїдуючих головнїйших сортах: 1) Пеко (від хіньского слова „пек-го“, що значить перший листочок з білим пухом); скрутлї мають двояку барву: чорно-брунатну і сиву від пуху. Найлїпший Пеко має дуже богато сивих листків і називаєсь длятого також цьвіточним чаєм: середний має більше старших без пуху; гірший, званий Пеко-оранж, має гладкі листки, буває сильно ароматизований; найгірший, Пекомін, має майже лиш самі жовто- або темно-брунатні листки і вже по барві можна его розпізнати від лїпшого Пеко. — 2) Сучонґ (Suchong) має богато грубшого листя і корінців (галузок), єсть лихо скручений а скрутлї чорно-брунатні або й зовсїм чорні. — 3) Конґо (від хіньского слова „конґ-фу“, що значить „труд“, „праця“), має листки досить веліки, чорні, трохи в брунатно або в сиво впадаючі, більше зложені як скручені. Сюди належать найлїпша сорта, звана Монїнґ і Кайсов з чорно-сивими листками. — 4) Боге або Бу, має листки старі, грубі, мало скручені, чорні і богато корінців. — 5) Чай мандариньский в кульках величини волоского оріха, завинених в жовтавий хіньский папір, котрого кінчики скручені разом.

Чай караванний суть то сорти Пеко і Сучонґ спроваджувані караванами до Росії (особливо давнїйше) з Маймачіну через Кіяхту, Іркутск та уральскі гори головно до Нижного Новгороду і до Москви, а з відси до цїлої Росиї і до західної Европи.

Висївки або порошок чайний, задля низької цїни дуже розширений у нас, єсть то порошок, що висїває ся з чаю по найбільшій части вже в портах европейских при перепаковуваню чаю, а навіть і по склепах, або таки ще на місци продукциї.

Чай цегловий або кірпічний („кірпіч“ називаєсь по российски цеґла) робить ся з послїду чорного і зеленого чаю та всїляких сорт, а також і з листя инших ростин. Той послїд перемішує ся з овечою або воловою кровю і робить ся з него подовгасті цеґли, котрі добре утолочує ся, а відтак сушить ся в печи. Сего чаю уживають по найбільшій части народи в Азиї, а по части й в Росиї; его варять з солею, молоком, маслом і мукою, та пють і їдять. Хіньский цїсар платить ним своїм воякам і длятого цеґли чаю мають в північній Азиї також значінє гроший.

Чай японьский не такий вже добрий, як хіньский. В Японї зривають листє два рази до року і роблять по найбільшій части зелений чай, котрий іде переважно до північної Америки. Найлїпший японьский чай то т. зв. порох, що робить ся з листя старшого вже чаївника, гнойного 6 до 8 разів до року; чай той робить ся з молодого листя і переховує ся дуже старанно, а перед ужитєм меле ся мілко.

Чай явайский єсть незлий; найлїпша сорта Ява-Пеко єсть майже така сама, як хіньский Пеко; листки мають зеленаво-білий пух.

Індийский чай єсть сильний, ароматичний і переважно чорний. Він походить головно з Асаму, Бенґалії і Пенджабу. Асамского чаю уживають на домішку до слабших сорт хіньских. Індийский чай пють по найбільшій части в Анґлїї.

Цейльоньский чай єсть дрібнолистий, листки рудаві, сильно ароматичний; уживає ся часто за домішку до инших сорт.

Бразилїйский чай походить з провінций Пераня, С. Паольо, Мінаєс і Ріо-Янейро; він єсть брунатнаво-зелений і лихо скручений; єго листки, хоч молоденькі, але вже гладкі.

Як пізнавати чай і его доброту. При розпізнаваню чаю треба передовсїм на то зважати, щоби листки були дїйстно з чаївника, а не з якоїсь иншої ростини. Листки намочує ся в теплій воді, а коли они розмокнуть ся, то розтягає ся їх і кладе ся межи два тоненькі скла, а відтак приглядає ся їм, найлїпше, через побільшаюче скло, або такі голим оком. В чаю знайде ся лиш рідко цїле листє, бо его часто розривають при робленю сорт, але вже й з куснів можна его розпізнати. Передовсїм треба дивити ся на то, чи листє має зубцї і які, відтак чи має спід споду волоски, а наконець які у него жилки. Молоденьке листє чаю буває вихилясто-лянцетоватє, значить ся, один кінчик листка єсть загнений в одну, а другий в другу сторону, а листок єсть по середині найширший, а чим близше до кінців, тим вузший. Зверха суть листки гладкі а спід споду волохаті, мають маленькі волоски, котрі суть загнені і длятого прилягають до листка. Береги молоденького листка мають дуже дрібонькі зубцї і близенько оден коло другого. Старші листки суть прості, подовгасто-лянцетоваті а зубцї, хоч також малі, але досить далеко один від другого. Найскорше можна розпізнати листки чаю вже голим оком по їх жилках: від головного, грубого реберця ідуть тоненькі жилочки до берегів, а недалеко від берега дїлять ся на дві части і одна іде до одної, друга до другої жилки і так творять каблуки, котрими всї жилки сполучені з собою. По сїм пізнає ся найскорше чай від других листків, які домішують ся до него.

(Дальше буде).

— Ба, коли бо я не дурний! Коли хочеш що сказати, то іди до суду.

Але Абдаллах все біг за ним та кричав:

— Зажди! Я тобі коня не відберу, лиш щось тобі скажу. Аллах мені сьвідком, що не хочу у тебе коня відбирати; зачекай лиш та послухай, що тобі скажу.

Молодого чоловіка взяла вже цїкавість. Що би він єму мав сказати, коли не хоче відбирати коня? Дивний якийсь чоловік з того Абдаллаха!

— Коли вже конче хочеш, то зачекаю, аби-сь не казав, що я невдячний. Кажи-ж, чого хочеш?

Абдаллах пристанув, відотхнув глубоко і відозвав ся лагідним голосом:

— Що було, вже ся минуло, і я того не зміню. Лиш одно прошу тебе: не говори нїкому о тім, що стало ся. Нехай то буде тайною між нами обома. І я буду мовчати аж до гробової дошки.... Чи пристаєш на то?

— Я тобі вже раз казав, що я своїм приятелям охотно зроблю яку прислугу; отже буду мовчати. Але я рад би знати, длячого ти мене о то просиш?

— Длячого я прошу? Бо бою ся, що коли сьвіт дізнає ся о сїй пригоді, то й найлїпші люди стратять охоту до сповнюваня добродійств.....

Так сказав добрий Абдаллах та пішов пішки на ярмарок, де купив бальки і лати на будову дому для бідних в своїм селї.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости, що стация Гадередорф-Етсдорф при шляху зелїзниці Абсдорф-Кремс буде від 1 мая с. р. звати ся Етсдорф.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 марта. Позаяк перший заступник президента міста Відня Ріхтер зрік ся кандидатури, то лїберали ухвалили поставити кандидатуру другого заступника, Ґрібля. — Вчера о 11 год. 20 мін. переїхала сюди німецка цїсарева їдучи до Аббациї.

Ментона 13 марта. Іх Величество Цїсар і Цїсарева їздили вчера в супроводі Найдост. Архикн. Людвика Віктора на яхтї „Ґриф“ на прогульку, з котрої вернули аж вечером.

Туніс 13 марта. Найдост. Архикнягиня вдовиця Стефанія покількадневнім побутї поїхала до Альґіру.

Льондон 13 марта. На зборах лїберальної партиї заявив Росбері, що нове міністерство не означує зміни полїтики, лиш зміну осіб. Теперішне правительство буде стерегти чести Анґлїї і старати ся удержати мир в Еропі. Теперішне правительство стоїть при автономії Ірляндиї і держить ся зовсїм того, що свого часу сказав Ґледстон.

Париж 13 марта. Президент Карно вислав до царя дуже сердечну ґратуляцийну телеґраму в нагоди его уродин. Цар подякував єму телеґрафічно. — Вчера арештовано тут знов чотирох анархістів.

Мадрид 13 марта. Новий кабінет уконституував ся в той спосіб, що Сеґаста обняв президию, директор фабрик тютюну, Амос Сальвадор, фінанси, а мадридский ґубернатор Аґвілєа справи внутрішні; прочі теки задержали давні міністри.

Берлин 13 марта. Канцлер Капріві поставив в раді звязковій внесенє, щоби вибити 11 мілїонів штук по пять і 7 мілїонів штук по одній марцї, позаяк дотеперішна скількість вибитих гроший показала ся недостаточна.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	[illegible]26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6 44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6 54	3·32	10·40	11 33	—	—
Черновець	6 36	—	10 36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зівають, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відвічає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского зар під ядом В. І. Вебера.